

Канікули прибульців із Салатти (стислий переказ)

Ксенія Ковальська

Фантастична казка

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

На дуже далекій планеті, яку із Землі можна побачити хіба в потужний телескоп, жило трое братів: найстарший Го, трохи менший Гоо і найменший Гооо. Якось на літніх канікулах їхня мати згадала, що діти ще ніде не відпочивали. Тато запропонував, щоб вони сідали у старенький зіркольот і летіли досліджували світ. Го, Гоо та Гооо не дуже хотіли летіти на старому, обшарпаному човнику. Правда, того, що він обшарпаний, ніхто не бачив, бо корабель був покритий спеціальним покриттям, яке робило його невидимим. Цей човник подарував татові ще його дідусь, тож тепер він пишався ще більше, бо передавав його своїм дітлахам. Діти мусили змиритися з рішенням батька і вирушили в подорож.

Тим часом на планеті Земля дідусь Карпо гнав двох норовистих кізочок на пасовище біля озера. Він хотів почитати книжку в затінку, а кізочки Каша й Ляля нехай роблять, що їм заманеться. Сонце стояло високо, дідусь спокійно йшов курною дорогою, ніхто нікого не підганяв. Дідусь зараз ляже в затінку, а потім до нього приєднаються Ляля й Каша. До читання кози неохочі, а от слухати – їхнє улюблене заняття. Якось Ляля вивчила першу половину абетки, а Каша – другу, відтоді кізочки почали читати оголошення та вівіски. А нещодавно біля села поставили бігборд, на якому писало, що треба охороняти природу. Ляля й Каша не знали, як це робити, а дідусь говорив, що це дуже серйозна тема і вони все одно не зрозуміють. Кізочки часто бігали подивитись на бігборд. Коли їх довго не було, дідусь кликав: "Го-го, коза, го-го, сіра!". Він завжди так кликав, бо коли був молодим і на Різдво та Старий Новий рік ходив щедрувати-колядувати, то була така щедрівка. З роками щедрівка забулася, в пам'яті залишилися тільки слова: "Го-го, коза, го-го, сіра!".

Подружки Ляля і Каша були приблизно одного віку. Ляля – білявка з зеленими очами. Вона мала невеличку, делікатну борідку, зграбний хвостик та маленькі ратички. Це було тендітне та елегантне створіння. На шиї вона носила мідного дзвіночка з вибитим іменем "Ляля". Каша була козою невідомої масті. Лискуча чорна спинка, руді боки та сіра морда, на якій були білі зірочки. На зріст Каша була трохи більшою за Лялю та гладкішою, вдачу мала сентиментальну. На шиї Каша мала дзвіночка зі сталі.

Брати-інопланетяни вподобали собі планету Земля, а найкрасивішим їм здалося поле з маками і конюшиною. Це було саме те місце, де ріс розкішний кущ бузини, під яким сидів дідусь та стояли дві кози. Коли брати прислухалися до навколишніх звуків,

то несподівано почули свої імена. Хтось їх кликав, хтось знав їхні імена! У навушниках лунало: "Го-го, коза, Гоо-гоо, сіра! Гооо-гооо!" Брати знали, що їм заборонено сидати на планети, але все було зафіксовано: і голос дідуся, і час, коли він покликав, і на мапі траса подорожі нанесена. Інопланетяни вирішили опустити човник біля куща бузини. Саме тоді, коли кози пішли назустріч дідусеві, а дідусь ішов назустріч їм, з'явилися три маленькі фігурки. Прибульці мали зелену шкіру і були вбрані в зелену в обличчю одежу. Виглядали вони так, як виглядають усі жителі планети Салатта, з якої вони прибули. Невисокі на зріст, досить великі голови, замість вух ямочки, очі великі, трохи розкосі, темно-карі і сумні-пресумні. Носи були такими малесенькими, що про них навіть ні чого сказати. Роти не мали губ. Ще були у них руки і ноги. Були вони десь на дві голови нижчі за дідуся і трохи вищі за Лялю з Кашею.

Дідусь зрозумів, що це інопланетяни. Го сказав, що вони почули, як їх кличуть на імена, тож вирішили, що тут хтось потребує допомоги. Дідусь не розумів, коли ж він кликав їх, але швидко усі з'ясували, що так кличе кізочок дідусь, коли вони десь розважаються. Виходить, оте "Го-го, коза, гоо-гоо, сіра!" міжпланетні мандрівники прийняли за свої імена? Коли Ляля сказала прибульцям, що їх ніхто сюди не кликав, зелененькі підвелися і зібралися летіти. Та дідусь розхвилювався, він не хотів, щоб інопланетяни покидали їх. Та і Ляля з Кашею не сподівалися, що все так закінчиться. Кози похнюпили голови, а потім перепросили.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Нові знайомі вирушили до бігборда, і дуже швидко усі вже сиділи на ньому, навіть дідусь. Мимо бігборда мчали машини, автобуси та маршрутки. Люди звернули увагу на чудернацьку зелену трійцю, дідуся і кіз. Дідусеві не сподобалося, що їх фотографують і розглядають, він крикнув, що тут знімають кіно про інопланетян. Людей ставало все більше, тож Го за допомогою браслета наблизив човника до краю бігборда, і всі залізли всередину. У човнику було чисто, все навкруги сяло і наштотувало на думку, що ті, хто створив цей човник, значно випередили землян у своїх технічних досягненнях.

Човник прилетів до куща бузини, і всі по черзі вийшли. Дідусь був втомлений, а Каша переповнена враженнями. Тільки Лялі переліт радості не приніс, бо їй паморочилося у голові. Усі сіли в тіні кущика і відчували, що потроху приходять до тями. Го нахилив гілочку бузини, дізнався від дідуся її назву, а потім отримав зі своєї планети інформацію про бузину, адже на планеті Салатта була інформація про все з планети Земля. Го навіть знав приказку "У городі бузина, а в Києві дядько". Дідусь пояснив, що насправді йдеться про якого-небудь дядька, який живе в Києві. Він там, а бузина тут. І тут сталося справжнє диво. Кущ бузини заговорив. Виявилося, що Кущ завжди мріяв познайомитися з якимось київським дядьком, бо вже втомився слухати цю приказку. Кущ розповів, що колись давно ріс на городі баби Марини. Вона вирішила позбутися його і покликала внука, щоб він кущ викопав і десь викинув. Онук, якого звали Федя, акуратно підкопав з усіх боків коріння і посадив Кущ неподалік озера. Той хлопчик

виріс, став дядьком і тепер живе у Києві. Дідусь сказав, що цього Федю можна легко знайти, бо баба Марина точно знає його адресу. Усі, не змовляючись, кинулися до човника, щоб швидше дістатися до баби Марини. Куш навіть не встиг сказати, що знає адресу.

Від баби не вдалося дізнатися адресу, бо вона подумала, що дідусь Карпо хоче їхати в Київ зі своїми друзями і заночувати в її онука, а йому це точно не потрібно. Бабуся вдала, що погано чує, тож дідусь кинув спроби щось дізнатися.

Ляля, Каша, дідусь Карпо та міжпланетні мандрівники знову повернулися до бузини. Куш нарешті зміг розповісти, що знає адресу Феді, бо поштарка часто лягає відпочити тут. Приїде на велосипеді, ляже в траві та читає листи. Одного разу вона читала вголос листа, у якому Федя писав бабі Марині, що отримує пристойну зарплатню, нещодавно оженився і цього літа планує їхати у Єгипет. Міжпланетні мандрівники запам'ятали адресу, яку назвав Куш, але виникла проблема: дідусеві не так-то просто буде зникнути з дому. Він вирішив, що піде додому і відпроситься у бабусі, а також вони візьмуть у мандрівку Куша, якого посадять у стару діжку.

Бабуся Катря подумала, що чоловік зібрався на риболовлю. Та коли він сказав, що в лузі сіли міжпланетні мандрівники, які зацікавились кушем бузини, бабуся закрила його на горищі, а сама пішла порадитися з бабою Мариною, що то робити. На щастя, на подвір'я прилетіли міжпланетні мандрівники. Вони визволили Лялю з Кашею з хліва, та дідуся не могли, бо ключа від хати бабуся забрала з собою, а на горище інакше як з коридорчика не потрапиш. Дідусь заволав, що його силоміць утримує дружина і що план польоту може бути порушено. Він доручив Каші брати діжку і летіти замість нього. Ляля не летіла, бо погано переносила польоти. Інопланетяни викопали Куша, опустили його корінням у діжечку, засипали земелькою і гарно полили водою з озера. Далі діжечку занесли до човника, Каша закрила люк, Гооо сів за кермо, і вони полетіли.

Бабуся Катря повернулась від товаришки за годину. Нічого путнього та їй не порадила. Сказала тільки, що був Карпо у неї вдень із якимись дітлахами в зелених спортивних костюмах. Діти, вона так зрозуміла, мають їхати на змагання до Києва, і їм ніде ночувати. Повернувшись додому, бабуся побачила, що Каші немає, проте Карпо виявився на місці. Дідусь сказав, що до Федора замість нього полетіла Каша.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Прилетівши ввечері у Київ, наші мандрівники вирішили, що серед ночі будити людей і набиватися до них у гості не будуть. Човник посадили на березі Дніпра. Потрапивши на пляж, друзі побачили різні чудернацькі скульптури з піску. Каша вирішила, що вони мусять зліпити дідуся Карпа і Лялю. Інопланетяни послухалися і невідомо звідки нагнали величезну купу піску. За годину піщаний дідусь вже дивився в небо. Поруч стояла піщана коза з дзвіночком на шиї. На дзвіночку було написано "Ляля". І дідусь, і Ляля були дуже подібні самі до себе. Потім Гоо направив на

скульптури спеціального ліхтарика і вони закам'яніли.

На світанку відбувався міський конкурс на кращу скульптуру, виконану з піску. Звичайно, скульптура інопланетян і Каші зайняла перше місце. Про це навіть розповідали у новинах, і дідусь Карпо з бабусею Катрею бабусею не могли повірити, коли побачили піщаного дідуса і Лялю. У новинах сказали, що скульптура називається "Мрійники", але автор шедевр на нагородження чомусь не з'явився.

Мандрівники легко знайшли дядька Федора, який жив на останньому, дев'ятому, поверсі. Човника посадили на даху, а потім усі, навіть Куш, опустились на балкон. Каша обережно постукала рогами в скло, потім ще, голосніше. Нарешті у дверях з'явився спантеличений огрядний дядько в окулярах. Він відсунув тюль і побачив красиву вгодовану козу, трьох хлопчиків і якісь гілляки. Дядько думав, що це все вигадала його дружина, щоб привітати з днем народження. Чоловік запросив усіх всередину. Почувши, як коза балакає людською мовою і хоче дізнатись, що станеться, коли київський дядько зустрінеться з бузиною, Федор подумав, що захворів. Він розумів, що в реальному житті таке неможливе, бо бачить прибульців і розмовляє з ними про бузину, яку колись посадив. Потім Каша попросила капусти. Отримавши миску брюссельської капусти, вона дуже зраділа, бо зроду не куштувала такої. А коли дядько пішов ще й по моркву, на порозі квартири з'явилася його дружина Маргарита. Вона любила командувати дядьком Федором і всіма, хто потрапляв у її поле зору. Жінка побачила козу, яка їла з миски брюссельську капусту, стару діжку з Кушем і дітей, вбраних в зелені костюми і з лицами, помальованими зеленою фарбою. "Ге-е-еть!" – пролунало так голосно і пронизливо, що Каша в два стрибки опинилась на балконі. За нею поспішили прибульці, не забувши прихопити діжку з Кушем.

Тим часом дідусь Карпо сумував і Ляля теж не мала настрою. Щоб якось розвеселитися, коза вкрала солом'яний капелюх якоїсь пані і трохи його пожувала. Побачивши це, дідусь наказав Лялі віднести капелюх назад, але все закінчилося тим, що від розлюченої жінки довелося тікати їм обом. Пізніше дідусь загадав Лялі логічну загадку, яку вона зовсім не могла розв'язати.

Коли корабель з прибульцями, Кашею і Кушем уже підлітав до села, коза згадала, що з подорожі вони не привезли ніяких подарунків. Го вирішив, що треба летіти по подарунки Брюссель, столицю Бельгії, де має бути повно капусти, яка б посмакувала Лялі. Вони так і зробили. Дорогою у Брюссель друзі побачили справжній дельтаплан, а на ньому – якогось дядечка. Той летів і співав пісню якоюсь чудернацькою мовою. Каша теж хотіла так летіти, тож інопланетянам довелося постаратися, щоб прилаштувати козу до одного з крил дельтаплану. До іншого крила для рівноваги причепили Гоо. Хазяїн дельтаплану, уздрівши їх, на якийсь час утратив мову. Потім він спілкувався з інопланетянином німецькою мовою, а Каша нічого і ніколи не розуміла. Коли дядько завів пісню на честь цього польоту, Каша забекала на всю околицю.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Ввечері дідусь Карпо вирішив подивитися новини. Він побачив телепередачу про дельтапланеризм, про те, що в Німеччині живе такий собі повітроплавець-аматор, якого нарекли на честь засновника дельтапланеризму Отто Лілієнтала. Виявляється, сьогодні цей самий Отто літав спокійнісінько в синьому небі, аж раптом невідомо звідки до дельтаплану причепилися надзвичайної краси коза та зеленошкірий прибулець, які співали пісню. Дідусь та бабуся Катря залякли, втупившись в екран, а Ляля навпаки, сказала, наче їй обсіли бджоли. Дідусь лише не розумів, чому вони полетіли аж в Німеччину, ну а бабуся переживала, чи Кашу добре годують.

Човник наблизився до Брюсселя, столиці Бельгії, та раптом Каша згадала, що не має грошей, щоб щось купити, а просто сідати на якому полі, щоб вкрати капусту, не хотілося. Друзі посадили корабель на терасу розкішного готелю. Коли вони зайшли через балкон в одну з кімнат, то побачили молодого вродливого чоловіка. То був власник готелів, якого звали Армандо. Незвані гості ледве встигли заховатися за порт'єру. Сьорбнувши кави, чоловік голосно покалатав дзвіночком. Миттєво у дверях з'явилась гарненька дівчина у форменому фартушку. Чоловік наказав їй принести іншу, гарячу каву. Коли чоловік вийшов на балкон, то побачив козу. Вона всміхалася, тож він їй вклонився. Потім з-за порт'єри вийшли три дивні істоти маленького зросту й зі шкірою зеленого кольору. Чоловік був впевнений, що це все було оригінальним рішенням директора готелю, щоб приваблювати клієнтів. Армандо віддав належне якості гриму й продуманості костюмів. Він знову закалатав у дзвіночок і викликав ту ж саму дівчину, яку звали Мартою. Вона отримала наказ покликати директора готелю. Той швидко прибіг і почав виправдовуватися, що ще нічого цікавого не придумав, та Армандо був у захваті від кози і прибульців. Він похвалив Мішеля, директора готелю, за оригінальну ідею.

Директор отямився і покликав за собою прибульців і козу. Він, як і всі інші говорив французькою, тож Каша не зовсім розуміла, що відбувається. Мішель розставив інопланетян біля входу, ліфта і ресторану. Каша стояла збоку і намагалася зрозуміти, чи домовлено вже про зарплатню. Адже коли будуть гроші, можна купити брюссельської капусти і рушати додому. Так і почався їхній робочий день: Го пішов чатувати на новоприбулих гостей, Гоо – в ресторан, а Гооо разом з Кашею вешталися коридорами, показуючи гостям усілякі фокуси. Інопланетяни і коза влаштували справжній фурор. Тим часом про Куца забули, та він не переймався, бо покоївка гарненько дбала про нього. Лише Марта розуміла, що це справжні прибульці, бо завжди вірила в них. Вона розповіла прибульцям, що мішок брюссельської капусти можна замовити у постачальників, які возять для ресторану городину.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Наступного дня друзі знову приступили до роботи, а про готель уже повідомили по телебаченню. Хазяїн готелю наказав прийняти на роботу ще більше людей, а також замовити кравця, багато тканини зеленого кольору і гримера. Вирішили також

поміняти назву готелю, з того дня він називався "Зелений незнайомець". З'явилося багато бажаючих працювати в готелі. Хазяїн виступив перед ними і попередив, що всі, хто тут працюватиме, будуть не тільки вбрані, але й загримовані на прибульців. Марта була першою – їй зробили грим, і у дзеркалі вона побачила зеленошкіру красуню з дивовижним рудим волоссям. Карі очі дівчини стали ще глибшими, а довгі зелені ноги та елегантні артистичні руки зробили її схожою на фею. Хазяїн готелю оголосив, що одружиться з нею, а готель буде називатися "У рудої інопланетянки". Каша дуже раділа за Марту, а дівчина розуміла, що сьогодні найщасливіший день у її житті. Потім приїхало телебачення, а стару вивіску зняли і малювали нову. На старій була зображена корона, чийсь герб та букет тюльпанів. Коли вивіска з новою назвою готелю вже красувалася на своєму місці, Марта знайшла Го і сказала, що привезли капусту. Го дуже зрадів: зароблених чайових якраз вистачало на капусту. Тепер можна повертатись до Лялі та дідуся Карпа, а тоді вже й додому. Го забрав біля службового входу мішечок з капустою і всі пішли до човника. Каша вирішила забрати стару вивіску і подарувати її дідусеві. Важко було прилаштувати вивіску до човника, але вони впоралися. На прощання Марта подарувала Каші свій фартушок, а ще коза взяла дзвіночок з кімнати Армандо.

Зранку на подвір'я дідуся впала вивіска, а невдовзі з'явилися Го, Гоо та Гооо, а за ними – Каша. Радість усіх була безмежною. Дідусь познайомив бабусю з гостями. Каша сказала, що вивіску можна повісити над хлівом, а потім принесла подарунки. Угледівши капусту, Ляля зраділа неймовірно. Бабуся отримала фартушок, а дідусь – дзвіночка. Потім бабуся винесла з хати три светрики: білий, рябенький і смугастий. Вона подарувала їх прибульцям. Брати дякували бабусі, бо подарунок їм сподобався. Тут згадали про Куща, тож усе товариство сіло в човника і за якусь секунду було біля озера, де посадило його на старе місце. Та скільки Каша не говорила до нього, він мовчав. Дідусь знайшов на березі пластикову пляшку, обрізав її, насипав землі і посадив маргаритку. Він подарував квітку інопланетянам, щоб вона їм нагадувала про земні пригоди. Го, Гоо та Гооо пообіцяли повернутися колись, хоч переживали, як удома поставляться до їхньої витівки. Вони помахали всім на прощання руками і розтанули в повітрі.

На шляху додому Гооо прийшла до голови думка запитати у тлумачника-перетлумачника, чи були зафіксовані подібні випадки в історії Салатти. Виявилось, випадків таких сила-силенна. Тоді Гооо замовив список осіб, які порушували правила за останні 50 років. У списку були і тато, і дідусь, і бабуся, і мама. У братів з'явилась надія, що їх зрозуміють. Вони взялися читати щоденники подорожі дідуся, тата, мами. Брати вирішили, що їхній старенький човник ще політає, може й своїх синів колись відправлять на ньому подорожувати.

У цей час на краю села зупинилось таксі. З нього вискочив дядько Федір і тітонька Маргарита. Вчора вона мусила повернути туристичній агенції путівки до Єгипту, бо Федя вирішив, що цього літа відпустку вони проведуть у його рідному селі.

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

Після усіх цих пригод Ляля запитала Кашу, чи знає вона тепер, що означає: "У городі бузина, а в Києві дядько?" Каші здавалося, що це означає, що байдуже, де ти є: в Києві на останньому поверсі чи на березі озера в селі, – час від часу не лінуйся поглядати в небо, а то проґавиш приліт прибульців. А ввечері дідусь побачив по телевізору фрагмент новин про весілля симпатичного мільйонера, власника мережі готелів у Європі. Показали й фотографію готелю, яким він був нещодавно. Дідусь очам своїм не йняв віри – там ще була вивіска, яка зараз прикрашала його хлів. Отак закінчилась наша історія, а кози були ще щасливішими, бо випадково побачили, що бабуся Катрі посадила на городі серед картоплі брюссельську капусту.

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*